

Egyed Emese

LEVÉL A LÉLEK IFJÚSÁGÁRÓL

Arany Petőfinek, 1867.

Szétcibálnak, tűzbe löknek,
vízbe fojt a dáridó.
Kelj fel, mordulj ránk, barátom,
vagy ne vess ki: többet ér.

Olvashatni, fordíthatni,
békén lenni nem lehet:
tűbe fűzte, lépbe űzte
szép Juliskám terveim.

Békén lenni? Rossz poéták
sora közt: vesszőfutás.
Vakremények vén sarában
csillogó üres beszéd.

Üres beszéd: áltudósok
kondérjában rotyogott.
Töltelékül hagyományos
szócséplés-szömörcsögök.

Hagyományok döngölése,
lelkem máshol keresem.
Egyértelmű ítéletben
kóbor lelkem, részesülj.

Egy életem száz halálom,
megsiratott pillanat.
Jóvátehetetlen csöndek.
Élnek, halnak, hallanak.

Olvashatni, fordíthatni,
békén lenni nem lehet.
(Sírni sem lehet, a gondunk:
áldott-árva gyermekek.)